

Sygn. akt V CZ 76/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi J. L.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Okręgowego w B. z dnia 30 października 2012 r.,

w sprawie z powództwa J. L.

przeciwko T. S.A.

o ochronę własności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 10 grudnia 2015 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w B.

z dnia 28 lipca 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd postanowieniem z dnia 28 lipca 2015 r. odrzucił skargę J. L. o wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 30 października 2012 r. Uznał, że wskazany w niej nowy środek dowodowy w postaci pisma pracownika strony pozwanej z dnia 9 października 2012 r., złożonego w postępowaniu administracyjnym toczącym się przed Powiatowym Inspektorem Nadzoru Budowlanego w Ż. w sprawie [...], w istocie takim nie jest, gdyż skarżący mógł z niego skorzystać w poprzednim postępowaniu na etapie postępowania apelacyjnego. Wskazał, że nie można przyjąć, iż skarga została wniesiona w ustawowym terminie, określonym w art. 407 § 1 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie J. L. wniósł o jego uchylenie, podnosząc zarzuty naruszenia art. 403 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje zapatrywanie, zgodnie z którym sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi; taka skarga jako nie oparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. (zob. min. postanowienia: z dnia 4 września 2008 r., IV CZ 71/08, nie publ.; z dnia 26 września 2008 r., V CZ 55/08, nie publ.; z dnia 16 stycznia 2009 r., II CZ 1/09, nie publ.; z dnia 25 maja 2012 r., I CZ 35/12, nie publ.).

Stojąc na gruncie powyższego zapatrywania, podzielanego przez skład orzekający, zarzut naruszenia art. 403 § 2 k.p.c. należy uznać za chybiony. Sąd Apelacyjny, odwołując się do przywołanego stanowiska judykatury, prawidłowo stwierdził i uzasadnił, dlaczego przytoczona przez skarżącego podstawa wznowienia postępowania w rzeczywistości nią nie jest. Zarzut skarżącego, nie odnosi się do tej argumentacji; w jego uzasadnieniu znalazło się jedynie polemiczne, lapidarne stwierdzenie, że powołany dowód, z którego skarżący nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu, mógłby mieć wpływ na

jego wynik. Tak skonstruowany zarzut nie stanowi dostatecznej podstawy do skutecznego podważenia zaskarżonego postanowienia.

Przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że powołana w skardze podstawa wznowienia w istocie nią nie jest, czyniło bezprzedmiotowym rozważanie kwestii zachowania terminu do wniesienia tego środka zaskarżenia. Skoro wskazany przez skarżącego dokument był mu znany w poprzednim postępowaniu, to rozważanie - na podstawie art. 407 § 1 k.p.c. - biegu terminu do wniesienia skargi w nawiązaniu do wykrycia tego środka dowodowego nie wchodziło w rachubę. Wadliwość stanowiska wyrażonego w tym zakresie przez Sąd Okręgowy nie zmienia jednak oceny trafności zaskarżonego postanowienia.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

kc